

EPISODI 6 Keskiviikkoilta on sairas. Olen niin häpeissäni ja niin ahdistunut. Ei minun ollut tarkoitus sanoa sitä ääneen? Ei kai...? Mikä vittu minua vaivaa? En kai muutenkaan voi haluta noin paljon halausta? Mieheltä? Ja vanhalta sellaiselta? Minun psykiatriltani? Olen seonnut. Olen hieman huolissani itsestäni. Miksi en vain voi ajatella ja tuntea normaalisti sitä hemmetin vajakkia kohtaan? Inhoan häntä siksi. Haluan inhota häntä. En yhtään pidä hänestä. Hän ei ikinä tee mitä toivoisin. Hän on todella ärsyttävä. Miksi silti pidän hänestä??? En ymmärrä itseäni. Olen vihainen itselleni. Koska pilasin kaiken. Ehkä psykiatri olisi vielä joskus pitänyt minusta, ellen olisi tehnyt... mitä viimeksi tein...? Ehkä? Ei luultavasti. Vihaan silti itseäni. En olisi halunnut pilata tätä. Ja luultavasti seuraamalla kerralla minua odottaa huoneessa toinen psykiatri. Ei hän jatkaisi enää kanssani. Olen aivan varma. Ja se... tekee kipeää. Se saa minut voimaan pahoin. Yöllä näen unta Kaarlesta ja minusta. Luultavasti se oli muisto lapsuudestani. Jotenkin eilinen jää ajatuksissani hieman taka-alalle ja yritän vain selvitä päivästä ja muistoistani. Perjantaina äiti soittaa minulle taas. Olin jo unohtanut koko asian. Tuijotan puhelinta hengittämättä ja viimein päätän vastata siihen. "Hei Esra! Missä oikein olet ollut, kun et vastaa puhelimeen?" hän vaahtoa puhelimesta. En vastaa. "No... jokatapauksessa, sinun pitäisi tulla katsomaan isääsi sairaalaan. Hänelle todettiin maksasyöpä ja hän on aika huonossa kunnossa." äiti kertoo. En tunne mitään. En edes.... ajattele mitään. "Koska sinä tulet?" äiti kysyy, kun olen hiljaa. "En tule." vastaan. "Miten niin et tule??" äiti kysyy ihmeissään. "Tiedät kyllä." vastaan kylmästi ja suljen puhelimen. Jään istumaan keittiön tuolille ja tuijotan tyhjästi eteeni. Tuntematta mitään. Lauantaina ja maanantaina käyn treenaamassa melontakisoja varten. Haluan voittaa entistä enemmän. Haluan olla edes jossakin hyvä. Tai cool. Haluan että hän, jota en luultavasti enää ikinä tapaa, on ylpeä minusta. Keskiviikkona kamppailen itseni kanssa menenkö käynnille vai en. Olen nöyryyttänyt itseni ja minusta on tosi noloa mennä sinne. Lopulta kuitenkin päätän mennä. On pakko. Oikeastaan olen aivan varma, että minua odottaa huoneessa toinen psykiatri. Olen aivan täysin varma. Sydämeni hakkaa, kun avaan huoneen oven. Thank God, se on Jääskeläinen. Olen yllättynyt ja helpottunut. Kävelen maata tuijottaen istumaan sohvalle ja jään edelleen tuijottamaan maata. En sano mitään. En tiedä mitä sanoisin. "Ootko käynyt harjoittelemassa melontakisoja varten?" psykiatri kysyy hetken hiljaisuuden jälkeen. Nyökkään hieman. Haluaisin sanoa, että en oikeasti ole niin vammaisen, kuin viimeksi annoin vaikuttaa, mutta olen mieluummin puhumatta asiasta, jos hänkään ei sitä ota puheeksi. "Mun isä... siis Kaarle... kuolee maksasyöpään." mumisen. Tunnen psykiatrin katselevan minua. "Hyvä. Mä toivon, että se kuolee tosi hitaasti. Ja tosi tuskallisesti." jatkan. Sitten olen hiljaa. Psykiatrikin on. Käännyin jossain vaiheessa katsomaan häneen. Hänkin katsoo minua ja katseemme kohtaa taas hetkeksi. Se häiritsee minua jälleen, mutta yritän pitää katseeni hänessä toivoen, että tällä kertaa se on hän, joka kääntää katseensa pois. Mutta ei hän ole. Hänen katseensa porautuu syvälle minuun ja minun on pakko luovuttaa. En vain pysty. En osaa selittää. Mutta jos yritän niin, a) unohdan hengittää, katsoessani häntä silmiin, b) tunnen sydämeni lyönnit liian selkeästi, c) minua alkaa ahdistaa ja..... en vain pysty. "Ootko sä tavannut Kaarlen?" psykiatri keskeyttää ajatukseni. Pudistan päätäni. "Aiotko?" hän kysyy. "En mä tie...." sanon ontosti. "Pitäiskö mun?" kysyn. Psykiatri katselee minua. Kauan. Luulen jo ettei hän aio vastata, kunnes lopulta hän sanoo: "Se voi olla viimeinen mahdollisuutesi kertoa hänelle, että muistat kaiken. Tai että vihaat häntä. Tai että hän on rikkonut sinut hyvin pahasti. Tai..... antaa anteeksi." hän puhuu hiljaa. "Antaa anteeksi?" kysyn. "Really?" "Itsesi takia vain.... Koska päivänä kun voit antaa sen anteeksi, sinun ei tarvitse kantaa sitä enää mukana." hän sanoo. Tuhahdan. "Tässä on kaikki mitä haluan enää hänelle sanoa." sanon ja kirjoitan puhelimeeni viestin: "Muistan kaiken ja toivon että palat helvetin tulella pian ja ikuisesti."

Näytän viestin psykiatrille ja lähetän sen sitten isälleni. Siis Kaaralle. ”Joskus mä mietin.....” mumisen sitten. ”Että jos mulle ei olisi tapahtunut tätä mitään, niin olisinko niin kuin kaikki muut?” Psykiatri ei vastaa. ”Mä en oo ikinä tuntenut kuuluvani mihinkään. Enkä mä ikinä tule seurustelemaan tai tutustumaan kehenkään. Koska mä en ymmärrä niitä. Eikä ne ymmärrä mua.” Hiljaisuus laskeutuu yllemme. Kaikki mitä kuulen on kellon tikitys seinässä ja oma ahdistunut hengitykseni. ”Mä oon vaan joskus niin väsynyt elämään.” mumisen pitkän hiljaisuuden jälkeen. Psykiatri katselee minua. ”Esra...” hän sitten sanoo. Käännyin katsomaan häneen, kun hän ei sano muuta. Katseemme kohtaa jälleen. Hänen silmänsä ovat niin siniset... Suljen silmäni ja kuvittelen minkälaista olisi olla joku muu. Minkälaista olisi jos tuo sinisilmäinen mies olisi isäni. Tai jos tuntisin hänet jostakin muualta. Kuulen hänen liikkuvan. Toivon että hän koskee minua. Kuvittelen hänen koskevan minua. ”Esra...” psykiatri sanoo hiljaa. Avaan silmäni hammasta purren. Katson häneen. Tee jotakin, anelen mielessäni. ”Mene nyt... Ja mene tapaamaan... sitä miestä, ja osallistu melontakisoihin. Nähdään keskiviikkona.” hän sanoo hänen katseensa porautuen minuun. ”Ketä miestä?” kysyn nielaisten. En kestä hänen katsettaan. ”Isäpuoltasi.” hän sanoo. ”Nii tietysti. Joo.” mumisen ja vilkaisen kelloa. Olen ollut kymmenen minuuttia yliaikaa. ”Oho sori...” mumisen ja alan tekemään lähtöä nopeasti. ”Hei Esra...” hän sanoo ollessani jo ovella. Käännyin katsomaan häneen ja heilautan kättäni hänelle. Odotusaulassa oleva mies mulkoilee minua ärtyneenä. Yritän olla hymyilemättä. En tiedä miksi minua hymyilyttää. Osallistun melontakisoihin. Ja voitan hopeaa. Hakiessani hymyillen palkintoa ajattelen vain sitä, kuinka saisin kertoa psykiatrilleni tämän. Odotan innoissani seuraavaa tapaamista ja keskiviikkona se alkaa olemaan jo vaikeaa. Heti ovelta, tullessani psykiatrin huoneeseen, virnistän: ”Mä voitin hopeaa.” Lyhyen murtosekunnin ajan psykiatri näyttää yllättyneeltä, ennen kuin hänen ilmeensä muuttuu taas ei mitään kertovaksi. ”Onnea!” hän sanoo ja ojentaa kätensä minulle. Hieman hämilläni ojennan oman käteni ja hän kättelee minua. Sitten minun hämmennyksekseni, hän laittaa nopeasti toisen kätensä ympärilleni ja haluaa minua keyesti. Minusta tuntuu, että sulan hänen halaukseensa. Niin paljon olen sitä halunnut. Tarvinnut. Mutta sitten hän irrottaa minusta. Aivan heti. Parin sekunnin halauksen jälkeen. Ja rintaani jää ammottava aukko huutamaan hänet takaisin. Psykiatri menee istumaan tuoliinsa. Minä jään seisomaan. Tuijotan maata ja minut valtaa suru, koska tiedän etten ikinä tule saamaan sitä mitä kaipaen. Tai tahdon. En edes tiedä mitä tahdon. Tai en ainakaan pysty ajattelemaan sitä.